

רבי"ט אוזן שמואל
3722785
בן הדסה ונתן
נולד ב- כ"ב בניסן תשכ"ד 7.4.1964
שרת בגדוד "ברק" (12)
נפל ב- כ"ה באדר ב' תשמ"ד 29.3.1984
בעת מילוי תפקידו.

אוזן, שמואל (סמי)

בן הדסה נתן, נולד ביום כ"ב בניסן תשכ"ד (7.4.1964) בחיפה. שמואל, שכונה בפי כל "סמי", למד בבית-הספר היסודי "עליה" בבת-גלים. את לימודיו בחטיבת הביניים ובתיכון למד בבית-הספר החקלאי בכפר גלים, המגמה ההומניסטית. תלמיד טוב אך שוכב היה סמי. אהוב על חבריו לספסל הלימודים ועל מוריו. סמי היה הקטן בבית הוריו, ועם זאת עצמאי מאוד ומסייע למשפחתו. הוא חלק כבוד לאביו, שהרבה בנסיעות, ואהב מאוד את אימו. האחיינים שלו ציפו תמיד לרגע שיבוא, יצחיק אותם ויעשה להם תרגילי סדר. הוש ההומור היה תכונה מאוד מיוחדת אצלו, קצת ציני, אבל משעשע מאוד. את רוב זמנו הפנוי בילה בקריאת ספרים, במיוחד אהב ספרי מדע בדיוני, אך גם על ספרים עבי כרס לא פסח. אולם המוסיקה היא שסחפה אותו במיוחד. סמי נהג להאזין שעות רבות למוסיקה ולהנות ממנה.

בתחילת אוגוסט 1982 גויס שמואל לצה"ל והוצב בגולני, ולאחר הטירונות השתלב בקורס חובשים. כאשר עלה לדרגת מפקד כיתה טיפל בחבריו בכל עת שנדרש, ושימש להם גם כחובש פלוגתי מסור וקר רוח בזמן האימונים ובעת היתקלות עם מחבלים בלבנון.

ביום כ"ה באדר ב' תשמ"ד (29.3.1984) נפל שמואל בעת מילוי תפקידו והובא למנוחת עולמים בבית-העלמין הצבאי שבחיפה. בן 20 היה בנופלו. הוא השאיר אחריו הורים, אח ושתי אחיות.

שכרו הונצח בבית-הכנסת בבת-גלים שבחיפה.

טירונות בגולני

אימונים בגולני

חטיבת גולני בלבנון (1982-1985)

במבצע "שלום הגליל" (יוני- ספטמבר 1982) היו לחטיבת גולני 46 חללים, אך הלחמה עוד אינה תמה. במשך שלוש שנים נוספות, מסתו 1982 ועד קיץ 1985, נטלו חיילי החטיבה חלק ב"מלחמת לבנון" ובתהליך הפינוי הממושך והאיטי מדרום לבנון. תחת פיקודם של אל"מ עמנואל הרט (1982-1984) ואל"מ צבי פולג (1984-1986) ניהלו חיילי גולני מאבק עיקש ועקוב מדם ב"טרור הפלסטינאי" מצד אחד וב"טרור השיעי" מצד שני. היתה זו תקופה קשה של פעילות מבצעית, פעילות בט"ש ומנע, שגרת כוננות גבוה ו"אצבע על ההדק", כאשר ילדי ה"אר.פי.גי" ו"מטעני הצד" ו"מכונת התופת" גבו מחיר דמים יקר מכוחות צה"ל בדרום לבנון. יחד עם חיילי צה"ל האחרים נסוגו חיילי גולני תחילה ל"קו האולי" והחזיקו בו, ואחר ל"קו הזהרני" והחזיקו בו, ולבסוף חזרו בתחושת הקלה אל "קו גבול הצפון" ול"רצועת הבטחון" שהוקמה מצפון לו.

יחד עם חיילי צה"ל האחרים יצאו ל"חופשת מולדת" במשאית "ספארי" או בדרך האויר, במסוקים למנחת מיוחד שהוקם ליד מפקדת המחנה ב"מחנה שרגא". תוך כדי מאבק יומיומי מתיש במשך שלוש שנים, המשיכו חיילי החטיבה להתאמן והצליחו לשמור על רמה מבצעית, משמעת וגאוות יחידה גבוהים מאוד

גולני בדרום לבנון

תל-אביב 101
שולם
7000

השולח:
משרד הפנים
ת.ד. 6158
ירושלים 10061

4000 05 867808 7 142 5249

שם המשפחה: אורז
שם הפרטי: שמואל ב

לוי 27 חיפה 35011

שם הרחוב ומס' הבית: רח עליה 27
שם הישוב: מיקור

שם הישוב ומס' הקלפי: 35011

לשמוש משרד הדואר
נא לציין את סיבת אי
מסירה של ההודעה:

עזב את הארץ
 לא ידוע
 עבר לכתובת אחרת
 אם ידוע ציין כאן:
 נפטר
 סיבה אחרת, ציין:

ביום הבחירות אנא בדוק את כתובת הקלפי
ברשימה המופיעה על לחות המודעות

כתובת ומקום הקלפי

תחית
נושא התקירה
Signature du
porteur

שמואל ב

תאריך: 1966

Cheveux	השיער	Yeux	העיניים	Taille	הגובה

Autres éléments éventuels d'identification
סימני זיהוי אחרים

זאת לתעודה

בי

היישוב	מכרז	שם פרטי	שם משפחה
	מכרז	אמיר	א/א

סיים בהצלחה
קורס הכשרת נוער
לתפקידי אבטחה ושמירה

שנערך בבסיס הגדנ"מ: מכרז ישי אלון

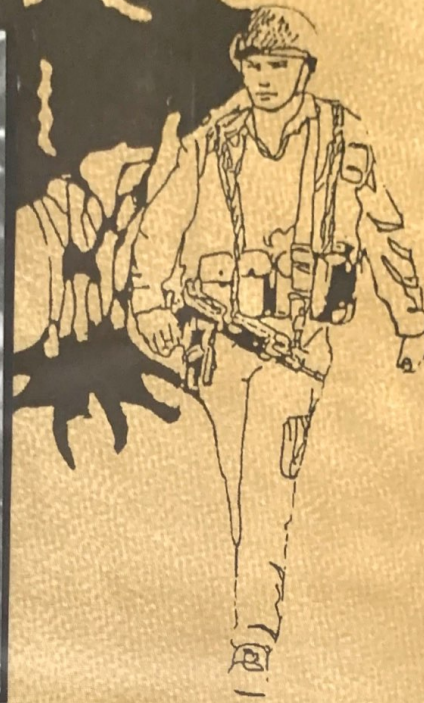
תאריך: 25.08

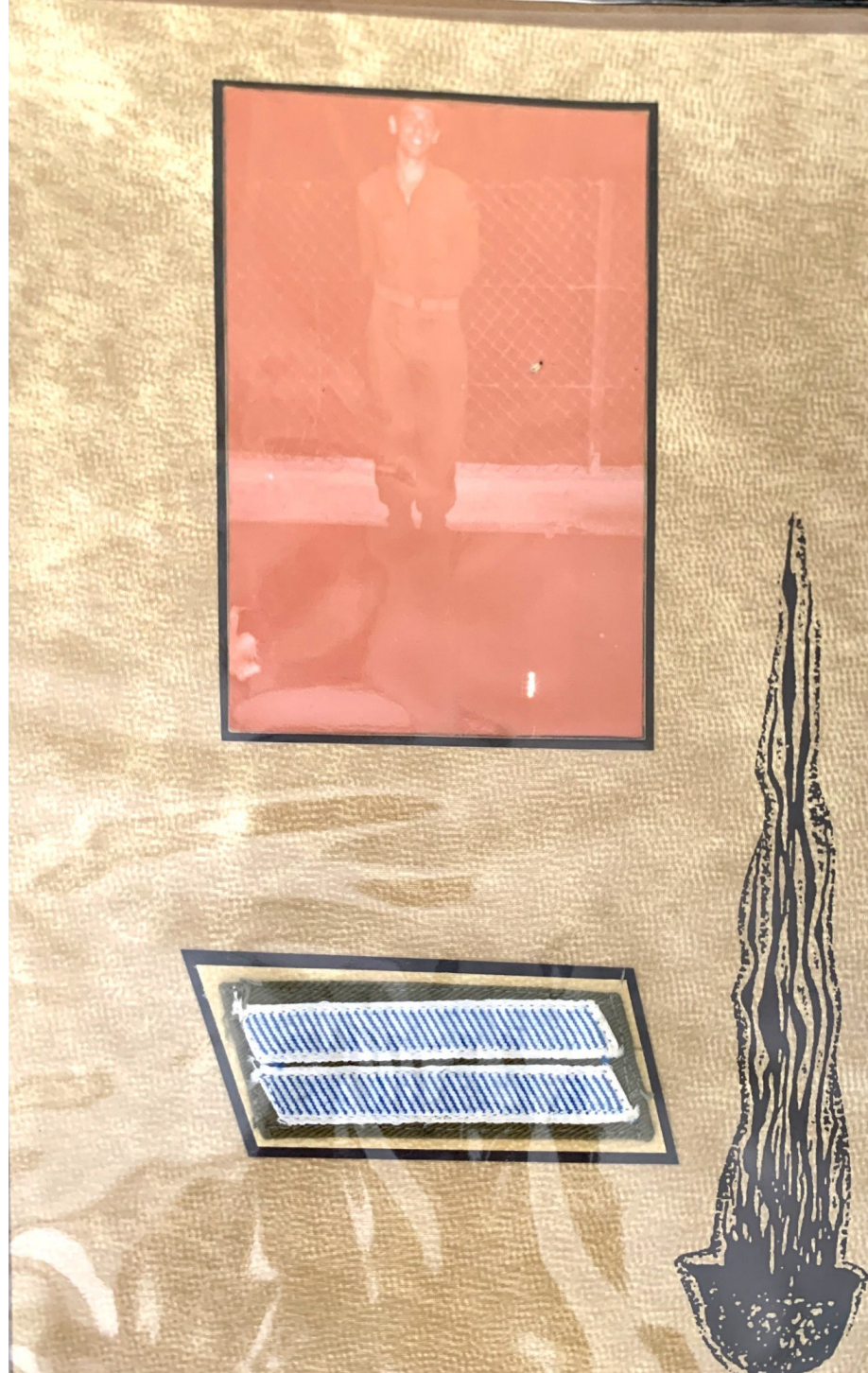
תחמת מפקד בסיס האימונים

עם חבריו בצבא

Scanned with CamScanner

אין זה כאב / (שמואל (סמוי) און

הכאב סוגע באדם
אך הוא חולף ודוועט
וכל ההכרה מתמלאת בו
אך הזמן מאכל את הכאב
ומעמעם עד כדי שכחה
והכאב חולף ונגמור
אך המוות הוא נצחי
לא נגמור לעולם
הוא לו יעומעם
הוא לא ישכח ויגמור
המת מחיה זיכרונות בקלות
של צחוק של אהבה של חיים
באותה קלות אכזרית
שבסיומה המוות נותר
הוא צף ועולה
וממלא עד אין סוף את החיים
מתהום הנשייה במעמקי מוחנו
ועד להכרה המלאה
גלוי המוות אינו הכאב.

להיות גולנצ'יק

האזעובוס, ולדעת שגם שם צעדת. זה לתפוד
מטרת קרעון, אבל לנשום את הקרב. לקליל
שלוש שנים, ולחשוב שזה לא מספיק. להוציבן
צל ההקפעה מהבית, אך להכיד בזכות שביצאה.

להיות גולנצ'יק זה לחלק את האומץ לדוגות
שונות של פחד. זו רעות עמוקה, אבל תמיד
מגלים יותר. זו אפלה מוחלטת, אבל הלילה
לבן. זה לכאוס על החברה שחיכתה ולבסוף
עזבה, כי אתה לא בא הביתה, בלי שתדע
בצמחך מתי אתה חוזר. להיפצע רק מרטיטי
הלך. להביט באנשים עם הכומתות האדומות
כאשר לך יש ציניים אדומות.

להיות גולנצ'יק זה הבופוד והחרמון ותל
פאחר ותל פארס והסולוקי. ודגל הדיי באילת,
והגולן ולבנון וארץ ישראל כולה. זה לגמור
מסע בחרמון כשאתה אהב את הארץ הפרושה
לדגליך.

להיות גולנצ'יק זה עבר והווה ועתיד.

וחלום ותקווה, ושקיעות וכחלים, והרים
ודריחות, וכוכבים נופלים, ויש מאין, וציפיות
מתמדת, ודתיים וחילונים, וגעגוע ודעזוע,
יד שתמיד אוחדת בכשק.

זה לחשוב קודם על המדינה, ולשאוף תמיד
ליותר. זה לא לתת למה שאתה להפדיע למי
שאתה יכול להיות.

הקרקע ספוגה בדם, ואנחנו כאן בשבילכם.

לבעחונכם.

אוהבים את האנשים. אוהבים את המולדת.
נשבעים נצח לירושלים - כי להיות גולנצ'יק
זה קודם כל להיות בן אדם.

צוות אודי, מחזור אוגוסט 2000
גולנ'י

את המכתב הזה קיבלתי מחיילי גולנ'י. קראתי
בו דברים שבני, חייל בגבעתי, אולי לא מבטא,
כי הוא אף פעם לא כתב לי מכתב למצרכת.

מאיר שלום,

לפעמים מטפסים עלינו בתקשורת, אבל ככה
זה. תמיד מוצאים מלים רעות, וכמעט אף פעם
עובות. נודה לך אם תפרסם מכתב זה כחודש
לפני סוף המסלול שלנו, בתקווה שאנשים
גם יבינו אותנו, ולא יתרשמו רק ממה שכותבים
עלינו. המכתב הורכב ממילים שבהן כל אחד
מחיילי הפלוגה הגדיר.

מה זה בשבילו גולנ'י. אז:

לאנשים הקטנים עם הצל הגדול:
להיות גולנצ'יק זה לקלל את הגשם והבוץ
שעכשיו, אבל להתקשקש לצאת למארב בלילה.
להתקשר לאמא להרגיע, ולהגיד לאבא ש"לא
נכון", ואתה בבית-שמש ולא בבית-לחם.
זה להבין את פחד האזרחים בלי לדעת אם
הם מבינים את הפחד שלך. זה להציץ בשמש
השוקעת, ולדעת שרק צכשיו מתחיל היום.

להיות גולנצ'יק זה לשאול המון שאלות על
המוות, בלי לקבל תשובה אחת על החיים. זה
לאבד אחים לנשק, אך לא את התקווה, הטירוף
שבציניים והציליות שבמשעב. לשמוע על
העבר בלבנון, כשהמחר זה אנחנו באיו"ש.

ולהרגיש תחושת נקם אחרי עוד פיגוע,
אבל לא להתאכזר לערבי שבמחסום.
להיות גולנצ'יק זה לחלום על חריל ולטייל
בשטח איי. לתת ביס מהלופ ולחשוב על
שווארמה.

להיות גולנצ'יק זה לראות את הנוף מחלון